

SÈRIE 4**Exercici 1.**

(Aquest exercici és comú a les opcions A i B. Aquesta resposta només és una de les possibles):

Caracal·la, després de la mort del seu pare, de camí cap el Campament Pretorià, es va queixar davant els soldats de ser assetjat per les intrigues del seu germà, i d'aquesta manera va fer que el seu germà fos assassinat al Palau. Immediatament va ordenar que el cos d'aquest fos cremat. A més a més va dir al Campament que el seu germà havia intentat enverinar-lo. Va donar les gràcies públicament als qui el van assassinar.

Exercici 2.

(Aquest exercici és comú a les opcions A i B)

Els infinitius són : *circumueniri*, *occidi*, *cremari*, *parauisse*. El subjecte de *circumueniri* és *se*, el de *occidi* és *fratrem*, el de *cremari* és *corpus eius* i, finalment, el de *parauisse* és *fratrem*. La construcció de *circumueniri* fa de COD del verb *conquestus est* ; la de *occidi*, COD de *fecit* ; la de *cremari*, COD de *praecepit* ; la de *parauisse*, COD de *dixit*.

Exercici 3.

Opció A

1-b, 2-a, 3-b, 4-a

Opció B

1-F, 2-F, 3-V, 4-V, 5-F, 6-F, 7-V, 8-F

Exercici 4.

Opció A

Juli Cèsar va néixer en torn de l'any 100 aC., en el si d'una família patrícia emparentada llegendàriament amb Eneas; amb tot, aviat va veure Cèsar que en el seu àmbit natural ho tindria difícil i per això es passà al partit popular. Va tenir una carrera política amb daltabaixos fins assolir el consolat l'any 59. A continuació obtingué el govern proconsular de les Gàl·lies, circumstància que marca definitivament la seva carrera política i militar, ja que durant aquests anys es va fer una anomenada com a cap militar i alhora assolí força suficient perquè se l'hagués de tenir en compte com a element principal en els esdeveniments polítics de Roma; així, doncs, va constituir amb Pompeu i Cras el primer triumvirat, trencat a la mort de Cras, quan Pompeu, l'altra figura principal de Roma, passa a defensar obertament les posicions del senat. L'enfrontament es dirimeix en l'anomenada guerra civil, que acabarà amb la victòria de Cèsar. Aquest assoleix així un poder absolut, del qual no podrà gaudir massa temps ja que l'any 44 és assassinat. Tot i la seva prematura mort, Cèsar va marcar el camí polític de l'esdevenidor de Roma, una potència que ja no podia ser governada com una ciutat; el repte el va recollir i portar a terme Octavi August, el seu successor.

La seva obra historiogràfica, coneguda amb el nom de "Comentaris", consta de dues obres: *Bellum Gallicum* i *Bellum ciuile*.

Ambdues obres són una espècie de diari sobre les seves campanyes militars, la desenvolupada a les Gàl·lies entre els anys 58 i 52, i la que dugué a terme contra Pompeu els anys 49 i 48. En aquesta última obra, el *Bellum ciuile*, s'inclouen les operacions desenvolupades en torn de Lleida i que són el preludi de la batalla decisiva que tindrà lloc a la plana de Farsàlia (Tessàlia), que culmina amb la derrota i la mort de Pompeu, assassinat a Egipte, on s'havia refugiat. Cèsar desenvolupà després altres campanyes a Egipte, Àsia Menor, Àfrica (Tunis) i Hispània (campanya de Munda), però aquestes accions les van historiografiar alguns dels seus continuadors en l'anomenat *Corpus Caesarianum*.

Els *Comentaris* són considerats, juntament amb la producció de Ciceró, l'obra més representativa de la prosa clàssica llatina per la puresa i precisió del llenguatge, i per l'estil depurat amb què han estat escrits.

Opció B

Els romans acostumaven a situar les seves ciutats a la plana, en llocs amb un bon abastiment d'aigua, condicions climàtiques òptimes i ben comunicats. Les ciutats de nova creació seguien un disseny rectangular dividit per dos carrers perpendiculars o eixos: un de nord a sud (*cardo maximus*) i un d'est a oest (*decumanus maximus*), a partir dels quals es traçaven, en paral·lel, la resta de carrers formant una retícula (seguint el disseny hipodàmic).

En qualsevol ciutat romana es poden distingir tres àrees: l'àrea privada, on hi havia els habitatges de tota mena: cases unifamiliars (*domus*) i edificis de pisos (*insulae*); l'àrea religiosa, on estaven els temples; i l'àrea pública.

El centre de la vida pública era el fòrum, situat on s'encreuaven el *cardo* i el *decumanus* (a Bàrcino, estaria situat a l'actual Plaça Sant Jaume). El fòrum era una plaça en forma rectangular envoltada per un pòrtic de dos pisos.

Al fòrum hi havia diversos edificis com el temple principal, la cúria (lloc de reunió del Senat) i els edificis dels magistrats, la basílica (administració de justícia), el mercat (*macellum*) amb botigues o *tabernae* i la latrina pública; a l'entrada del fòrum hi solia haver arcs de triomf i columnes honorífiques.

La ciutat romana disposava, a més, d'edificis dedicats a l'esbargiment, com les termes (com les de la ciutat d'*Ilerda*), el teatre, l'amfiteatre i el circ.

La necròpolis era el cementiri de les ciutats romanes. Les necròpolis estaven situades fora del recinte emmurallat i les tombes es col·locaven al llarg dels camins que conduïen a les portes de la ciutat.

Exemples de ciutats romanes a Catalunya són *Barcino*, *Tarraco*, *Empuriae* i *Ilerdae*.